

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 117/2020-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Richard Bauer, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 104/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 T 94/2011), takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 104/2018 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je mu Okresný súd Bardejov povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bardejov je povinný nahradiť [REDACTED] trovy konania v sume 628,15 € (slovom šesťstodvadsaťosem eur a pätnásť centov) na účet Advokátskej kancelárie Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 117/2020-12 z 2. apríla 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Richard Bauer (ďalej len „právny zástupca“), podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 94/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“), a vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na sťažovateľa bola podaná obžaloba č. k. Pv 555/06-10 z 26. októbra 2006 a trestné konanie sa vedie pod sp. zn. 1 T 153/2006, obžaloba č. k. Pv 784/05-37 z 15. októbra 2009 a trestné konanie sa vedie pod sp. zn. 1 T 151/2009 a obžaloba č. k. Pv 523/10-23 z 8. júna 2011 a trestné konanie sa vedie pod sp. zn. 1 T 94/2011. Okresný súd uznesením č. k. 1 T 151/2009-80 z 21. marca 2012 spojil uvedené trestné konania na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. 1 T 94/2011 (ďalej aj „spojené veci“).

3. Sťažovateľ uvádza, že v spojených veciach sú zo strany okresného súdu nezákonne, svojvoľne a arbitrárnym spôsobom opakovane spôsobované zbytočné prietahy v konaní, ktoré trvajú takmer 13 rokov, pričom poukazuje, že skutky, na základe ktorých boli na sťažovateľa podané obžaloby, sa mali stať v rokoch 2000 – 2009.

4. V sťažnosti ďalej sťažovateľ argumentuje, že okresný súd od spojenia vecí na spoločné prejednanie a rozhodnutie ani po viac ako 7 rokoch meritórne nerozhodol, čím by odstránil právnu neistotu sťažovateľa.

5. Sťažovateľ podal 5. júna 2018 predsedníčke okresného súdu sťažnosti, v každom zo spojených vecí samostatne (avšak s rovnakým obsahom, pozn.), v ktorých namietal najmä porušovanie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote. Podpredsedníčka okresného súdu v podaní sp. zn. Spr 38/2018 z 20. júla 2018 uviedla, že po prešetrení vecí, po oboznámení sa s obsahom spisu a vyjadrenia zákonnej sudkyne zistila, že došlo k spojeniu vecí na spoločné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. 1 T 94/2011. Zároveň uviedla, že v konaní bol nariadený termín hlavného pojednávania na 10. september 2018, čím došlo k odstráneniu akéhokoľvek zdržania pri vybavovaní vecí, a oznámila, že z hľadiska plynulosti bude predmetnú vec pravidelne sledovať.

6. Po opísaní skutkového a právneho stavu veci sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. ... Okresný súd Bardejov svojím postupom a rozhodnutiami v trestnom konaní vedenom pod sp. zp. 1T/94/2011, sp. zn. 1T/151/2009 a sp. zn. 1T/153/2006 porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené mu v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené mu v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

2. ... Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Bardejov v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/94/2011, sp. zn. 1T/151/2009 a sp. zn. 1T/153/2006 konať bez zbytočných prietahov...

3. ... Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Bardejov v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/94/2011, sp. zn. 1T/151/2009 a sp. zp. 1T/153/2006 pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa...

4. ... Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] finančné Zadošťučinenie v sume 25.000,-EUR slovom dvadsaťpäťtisíc eur, ktoré je mu Okresný súd Bardejov povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...

5. ... Okresný súd Bardejov je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 403,-EUR (slovom štyristotri eur) na účet jeho právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie Bauer s.r.o., Dénešova 19, 040 23 Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

7. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. 1 SprO 828/2020 z 20. mája 2020 doručeným ústavnému súdu 22. mája 2020 vyjadrila k ústavnej sťažnosti predsedníčka okresného súdu, ktorá v úvode objasnila, že vec pôvodne vedená pod sp. zn. 1 T 94/2011 je v súčasnosti vedená pod sp. zn. 2 T 104/2018.

Zároveň uviedla chronologický prehľad jednotlivých úkonov okresného súdu v napadnutom konaní a poukázala, že od napadnutia trestnej veci na okresný súd

29. júna 2011 do zmeny zákonného sudcu 4. januára 2016 bolo nariadených 16 hlavných pojednávaní, pričom 8 z nich bolo odročených na základe žiadosti právneho zástupcu sťažovateľa. V rovnakom období predložil právny zástupca sťažovateľa trikrát splnomocnenie na jeho zastupovanie, ktoré krátko pred nariadeným termínom hlavného pojednávania vypovedal, čím zmaril jeho vykonanie. Následne na hlavnom pojednávaní 12. septembra 2016 bola vec vedená pod sp. zn. 1 T 94/2011 spojená na spoločné konanie s vecou vedenom pod sp. zn. 2 T 134/2016 a sp. zn. 1 T 230/2015. Na tomto pojednávaní požiadal sťažovateľ o ustanovenie obhajcu „*vzhľadom na svoj zdravotný stav*“, a preto ho súd odročil na neurčito.

Na základe oznámenia probačného a mediačného úradníka o porušení povinnosti uloženej súdom sťažovateľovi bol 13. marca 2017 vydaný zatýkací rozkaz. Sťažovateľ bol zatknutý 5. apríla 2017 a uznesením z nasledujúceho dňa vzatý do väzby. Proti uzneseniu okresného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby podal sťažovateľ sťažnosť (odôvodnenie sťažnosti bolo okresnému súdu doručené 21. apríla 2017, pozn.), pričom vec bola Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „*krajský súd*“) predložená až 2. júna 2017. O sťažnosti rozhodol tak, že ju zamietol. V tejto súvislosti bolo nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 642/2017 z 20. marca 2018 vyslovené porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 134/2016.

Okresný súd uznesením zo 16. októbra 2017 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Sťažnosť sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu krajský súd ako nedôvodnú zamietol. Proti postupu okresného súdu v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorá bola uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 636/2017 z 25. októbra 2017 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Na hlavnom pojednávaní 13. decembra 2017 okresný súd zamietol ďalšiu žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a nariadil znalecké dokazovanie pre účely vyšetrenia duševného stavu sťažovateľa. Od 14. decembra 2017 do 2. marca 2018 bol trestný spis mimo dispozície okresného súdu a následne nebolo možné opakovane nariadiť hlavné pojednávanie z dôvodov na strane prísediacich. Až na pojednávaní nariadenom na 11. apríl 2018 okresný súd rozhodol o vylúčení veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 1 T 94/2011 na samostatné konanie a opätovne o zamietnutí žiadosti sťažovateľa

o prepustenie z väzby. Krajský súd o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tos 14/2018 z 10. mája 2018 tak, že ho v celom rozsahu zrušil a prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu. Právny zástupca sťažovateľa oznámil 31. mája 2018 okresnému súdu ukončenie zastupovania sťažovateľa. Na hlavnom pojednávaní 10. septembra 2018 požiadal sťažovateľ o ustanovenie obhajcu z dôvodu nedostatočných prostriedkov. Opatrením okresného súdu z 27. septembra 2018 bola sťažovateľovi ustanovená obhajkyňa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „ustanovený obhajca“). Následne bolo vykonané hlavné pojednávanie 20. novembra 2018 a na hlavnom pojednávaní 8. februára 2019 boli na samostatné konanie vylúčené veci pôvodne vedené pod sp. zn. 1 T 151/2009 a sp. zn. 1 T 153/2006 a pojednávanie odročené na neurčito pre účely vyčkania rozhodnutia krajského súdu o odvolaní vo veci vedenej pod sp. zn. 2 T 134/2016. Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 To 47/2018 z 30. apríla 2019.

7.1 Okresným súdom nariadené pojednávanie na 2. júl 2019 bolo zrušené a pojednávania 10. júla 2019 a 17. júla 2019 boli odročené. Ďalší termín hlavného pojednávania bol nariadený na 21. august 2019. Pred termínom hlavného pojednávania bolo okresnému súdu 14. augusta 2019 doručené splnomocnenie udelené sťažovateľom právnomu zástupcovi spolu so žiadosťou o odročenie termínu hlavného pojednávania. Okresný súd vykonal hlavného pojednávania za prítomnosti ustanoveného obhajcu a vyhlásil rozsudok. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, pričom 26. februára 2020 vzal podanie odvolania späť. Späťvzatie odvolania zoberal predseda senátu krajského súdu uznesením sp. zn. 2 To 12/2019 z 27. februára 2020 na vedomie a rozhodnutie vo veci samej vedenej pod sp. zn. 2 T 104/2018 nadobudlo právoplatnosť.

7.2 V závere predsedníčka okresného súdu poukazuje, že:

„V danom prípade boli prejednávané súčasne 3 veci, v ktorých boli podané samostatné obžaloby, potom, čo boli spojené na spoločné konanie. Vo veci bolo nariadených celkovo 36 hlavných pojednávanií, z ktorých väčšina, ako to už bolo vyššie uvedené, bola zmarená konaním JUDr. Bauera, ktorý opakovane súdu predkladal plnomocenstva udelené mu zo strany obžalovaného [REDAKOVANÉ] a následne, opakovane predkladal vypovedanie plnomocenstva obžalovanému z jeho strany, väčšinou to bolo

krátko pred nariadeným termínom hlavného pojednávania, ktorý bol takýmto spôsobom zmarený, keďže v danom prípade išlo o nutnú obhajobu. K predĺženiu konania došlo aj zavinením samotného obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý sa na hlavné pojednávanie nedostavoval, čoho dôkazom je aj to, že vo veci bol na obžalovaného 2x vydaný zatýkací rozkaz, obžalovaný bol väzobne stíhaný, proti rozhodnutiu súdu opakovane podával sťažnosti a spis tak opakovane bol predkladaný na rozhodnutie odvolaciemu súdu a k predĺženiu konania došlo aj z dôvodu, že vo veci bolo 2x nariadené znalecké dokazovanie, čo toto konanie tiež predĺžilo.“

7.3 Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení vyslovila súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci v zmysle § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

8. Následne ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu zaslal vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. 1 SprO 828/2020 z 22. mája 2020 na prípadné zaujatie stanoviska k veci.

8.1 Právny zástupca sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 9. júna 2020 oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania. Uviedol, že stanovisko predsedníčky okresného súdu je „*lživé a klamlivé*“, pričom z relevantných spisov vyberá účelovo len tie tvrdenia a poukazuje len na tie dôkazy, ktoré majú okresný súd zbaviť zodpovednosti za celkovú dĺžku napadnutého konania. Odmietla aktivitu sťažovateľa a jeho právneho zástupcu za hlavnú príčinu dĺžky napadnutého konania. Podľa jeho názoru ak mal právny zástupca v napadnutom konaní mariť vykonanie nariadených pojednávania, mali mu byť ukladané poriadkové pokuty a sťažovateľovi ustanovený náhradný obhajca. Tvrdí, že okresný súd účelovo spájala a vylučoval trestné veci sťažovateľa, a to nie zo zákonných dôvodov, a žiada:

„... zohľadniť, že hoci prijatá na ďalšie konanie bola iba vec porušovateľa sp. zn. 1T/94/2011, pri účelovom a cielenom spájaní a vylučovaní vecí by ani nemohol do sťažnosti pojať všetky konania. Preto trvá na tom, že v súvislosti s namietaným konaním je potrebné hodnotiť aj konania porušovateľa pôvodne vedené a spojené do namietaného konania, a síce pod sp. zn. 1T/153/2006 a sp. zn. 1T/151/2009, hoci porušovateľ v snahe vyhnúť sa prieťahom tieto konania už opakovane spojil, a aj vylúčil.“

Sťažovateľ poukazuje na priet'ahy v napadnutom konaní, ktoré boli zapríčinené neefektívnou a nesústredenou činnosťou a dlhodobou nečinnosťou okresného súdu a ktoré majú vyplývať z konania vedenom pred ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 642/2017 a z konania vedenom pred krajským súdom pod sp. zn. 1 Tos 14/2018.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

14. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Sťažovateľ sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

18. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 38 ods. 2 listiny (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

19. Povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietáhov v kontexte medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky je garantovať účastníkom súdneho konania právo na prerokovanie ich vecí v primeranej dobe (v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru) a zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05).

20. Podľa judikatúry EŠLP má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok EŠLP vo veci Wemhoff v. Nemecko z 27. 6. 1968).

21. Pokiaľ ide o primeranosť lehoty, v ktorej má byť vec obvineného prerokovaná, je pojem primeraná lehota relatívny. Neexistuje žiadna absolútne stanovená doba, ktorej prekročenie by bolo automaticky kvalifikované ako doba neprimeraná. Primeranosť doby konania sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu (napr. rozsudok EŠLP vo veci König v. Nemecko z 28. 6. 1978). Čas na konanie bez zbytočných prietáhov spravidla nemožno vyjadriť numericky. Obvykle neexistuje časová hranica, uplynutím ktorej postup súdu môže mať povahu prietáhov v konaní (napr. I. ÚS 137/02, II. ÚS 429/2017).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

22. Ústavný súd na prvom mieste považoval za nevyhnutné si ustáliť genézu napadnutého konania a zistil, že na sťažovateľa boli podané viaceré samostatné obžaloby pôvodne vedené pod sp. zn. 1 T 151/2009 (pre trestný čin podvodu, pozn.), sp. zn. 1 T 153/2006 (pre trestný čin skrátenia dane a poisťného, pozn.) a sp. zn. 1 T 94/2011 (pre trestný čin úverového podvodu, zločin podvodu a prečin sprenevery, pozn.).

Uvedené veci boli uznesením okresného súdu z 21. marca 2012 spojené na spoločné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod sp. zn. 1 T 94/2011.

22.1 Na sťažovateľa boli následne podané aj ďalšie obžaloby vedené pod sp. zn. 1 T 230/1015 (pre trestný čin vydierania, pozn.) a pod sp. zn. 2 T 134/2016 (pre trestný čin sprenevery), ktoré boli spojené na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. 2 T 134/2016.

Na hlavnom pojednávaní nariadenom na 12. september 2016 boli okresným súdom veci vedené pod sp. zn. 1 T 94/2011 a sp. zn. 2 T 134/2016 spojené na spoločné konanie, ktoré sa ďalej viedlo pod sp. zn. 2 T 134/2016.

22.2 Uznesením okresného súdu č. k. 2 T 134/2016-488 z 11. apríla 2018 bola zo spoločného konania vylúčená na samostatné konanie vec vedená pod sp. zn. 1 T 94/2011, pričom konanie je ďalej vedené pod novou sp. zn. 2 T 104/2018. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že k vylúčeniu veci na samostatné konanie došlo z dôvodu, že na hlavné pojednávanie v sporej veci sa opakovane nedostavili predvolaní svedkovia, skončenie veci tak bolo spojené s komplikáciami a išlo o väzobnú vec, v ktorej bolo nevyhnutné rozhodnúť v čo najkratšom čase. Vzhľadom na to ústavný súd ustálil aj spisovú značku (uvedenú v záhlaví tohto rozhodnutia), pod ktorou je napadnuté konanie vedené.

22.3 Na hlavnom pojednávaní nariadenom na 8. február 2019 boli okresným súdom veci pôvodne vedené pod sp. zn. 1 T 151/2009 a sp. zn. 1 T 153/2006 vylúčené zo spoločného konania na samostatné konanie.

22.4 Okresný súd na hlavnom pojednávaní nariadenom na 21. august 2019 vyhlásil rozsudok sp. zn. 2 T 104/2018, proti ktorému podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie. Podané odvolanie bolo 26. februára 2020 vzaté späť a rozsudok vo veci samej nadobudol právoplatnosť (bod 7.1 tohto rozhodnutia).

23. Judikatúra ESLP a nadväzne i judikatúra ústavného súdu sa tiež ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu

(povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

24. Pri posudzovaní právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd vychádzajúc z toho, že predmetom napadnutého konania okresného súdu je rozhodovanie o obžalobe podanej proti sťažovateľovi (resp. v čase spoločného konania rozhodovanie o viacerých obžalobách, pozn.) za spáchanie úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 a 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, za spáchanie podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a.) Trestného zákona a za spáchanie sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona konštatuje, že po právnej stránke ide o štandardnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov v trestných veciach. Z faktického hľadiska ústavný súd v zhode s vyjadrením predsedníčky okresného súdu zastáva názor, že predmetná vec vykazuje určitý stupeň faktickej zložitosti jednak vzhľadom na to, že na sťažovateľa boli podané viaceré samostatné obžaloby, ktoré boli spojené na spoločné konanie (následne aj vylúčené na samostatné konania, pozn.), pričom konanie vedené pod sp. zn. 1 T 151/2009 sa viedlo aj proti ďalšiemu obžalovanému. Väčší počet svedkov v spoločnom konaní, ktorí okresnému súdu neposkytovali súčinnosť nezanedbateľnou mierou, prispel k spomaleniu napadnutého konania. Z predloženého spisu je však zrejmé, že okresný súd nevyužil na zabezpečenie plynulého priebehu konania zákonné inštitúty (napr. poriadková pokuta, predvedenie, pozn.).

Napriek uvedenému faktická zložitosť veci nemôže ospravedlňovať doterajšiu dĺžku napadnutého konania (od podania obžaloby do meritórneho rozhodnutia vo veci viac ako 8 rokov, pozn.), uvedené skutočnosti možno nanajvýš zohľadniť pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia.

Pokiaľ ide o povahu veci a jej význam pre sťažovateľa, ústavný súd v zhode s judikatúrou ESĽP (napr. rozsudok vo veci Bagetta v. Taliansko z 25. 6. 1987) akcentuje, že doba trestného konania sa vo všeobecnosti posudzuje prísnejšie ako doba konania v občianskoprávných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania pre obvineného (obmedzenie práv a slobôd, vplyv na povesť, postavenie v zamestnaní a pod.).

25. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v napadnutom konaní, okresný súd namietal, že pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom, by malo byť zohľadnené na ťarchu sťažovateľa opätovné predkladanie udelenia a vypovedania splnomocnenia jeho právneho zástupcovi, neúčast' sťažovateľa na hlavných pojednávaniach a podávanie sťažností proti rozhodnutiam okresného súdu, v dôsledku čoho bol spis niekoľkokrát predkladaný odvolaciemu súdu (bod 7.2 tohto rozhodnutia). Ústavný súd z predloženého spisu zistil udelenie plnomocenstva právneho zástupcovi sťažovateľa 25. júla 2012 a oznámenie o vypovedaní splnomocnenia 12. septembra 2012, udelenie splnomocnenia 15. februára 2013 a jeho vypovedanie 20. októbra 2014, následne udelenie splnomocnenia 23. januára 2015 a jeho vypovedanie 23. novembra 2015, udelenie splnomocnenia 8. júna 2017 a oznámenie o ukončení obhajoby 30. mája 2018, udelenie splnomocnenia 12. augusta 2019, ktoré boli v zásade spojené aj s návrhom na odročenie hlavného pojednávania.

Z obsahu zápisnice okresného súdu o výsluchu sťažovateľa z 11. apríla 2018, ako aj z odôvodnenia uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal v približne rovnakom období niekoľko identických žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ sa domáhal prepustenia na slobodu podaniami doručenými okresnému súdu 1. decembra 2017, 12. decembra 2017, 19. januára 2018 a 26. januára 2018, ktoré však podaním z 30. januára 2018 vzal v celom rozsahu späť. Súčasne sa svojho prepustenia domáhal aj žiadosťou doručenou okresnému súdu 14. februára 2018, ktorú neskôr podaním z 20. februára 2018 tiež vzal späť. Ďalšie žiadosti o prepustenie na slobodu boli na okresnom súde podané 27. februára 2018, 6. marca 2018, 9. marca 2018 a 16. marca 2018, ku ktorým sťažovateľ na hlavnom pojednávaní konanom 11. apríla 2018 uviedol, že na nich netrvá, okrem žiadosti z 27. februára 2018, ktorá bola preto predmetom posúdenia okresným súdom.

Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu konštatuje a vyplýva to aj z predloženého súdneho spisu, že k spomaleniu priebehu napadnutého konania určitou mierou prispel svojou procesnou iniciatívnou aj samotný sťažovateľ a jeho právny zástupca. Ústavný súd v tejto súvislosti však poukazuje na to, že správanie účastníkov konania alebo tretích osôb (napr. svedkov) nemožno samo osebe pričítať na ťarchu vec prerokúvajúceho súdu. Uvedené ho však nezaväzuje povinnosti zabezpečiť plynulú a včasnú prerokováciu veci

a dbať na to, aby prípadné prietahy na strane týchto subjektov nevedli k porušeniu práv ostatných účastníkov konania. Ak správanie sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu v napadnutom konaní vzbudzovalo dôvodnú obavu, že konanie hlavného pojednávania bude zmarené, okresný súd mohol početným návrhom na odročenie hlavného pojednávania nevyhovieť, resp. popri vyhovení návrhu využiť ďalšie zákonné prostriedky ustanovené v Trestnom poriadku, napr. inštitút náhradného obhajcu, ktoré by zabezpečili plynulosť napadnutého konania.

26. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov v priebehu napadnutého konania, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

26.1 Ústavný súd sa podrobne oboznámil s doterajším priebehom napadnutého konania zo sťažnosti sťažovateľa, vyjadrenia predsedníčky okresného súdu, chronologického prehľadu jednotlivých úkonov súdu, predloženého súdneho spisu a zistil, že postup okresného súdu v napadnutom konaní je poznačený jednak jeho nečinnosťou, ale aj neefektívnou či nesústredenou činnosťou.

26.2 V napadnutom konaní bola podaná obžaloba 29. júna 2011. Od podania obžaloby bol prvý procesný úkon v merite veci vykonaný až 29. februára 2012, keď sa konalo verejné zasadnutie vo veci, na ktorom bol určený prvý termín hlavného pojednávania na 21. marec 2012. V tomto období (8 mesiacov) bol okresný súd nedôvodne nečinný.

26.3 Obdobie od marca 2012 až do apríla 2017 je poznačené neefektívnou činnosťou, keď okresný súd nariaďoval termíny hlavných pojednávaní, ktoré boli odročené bez prejednávania veci z rôznych dôvodov [napr. 6. jún 2012 odročené (na základe žiadosti o odročenie od právneho zástupcu sťažovateľa a práceneschopnosti sudcu), 3. október 2012 odročené (poskytnutie lehoty sťažovateľovi na zvolenie obhajcu), 28. november 2012 odročené (z rovnakého dôvodu – poskytnutie lehoty sťažovateľovi na zvolenie obhajcu), 19. február 2013 odročené (poskytnutie lehoty na prípravu po opätovnom udelení

splnomocnenia totožnému právnomu zástupcovi), 15. máj 2014 a 28. august 2014 odročené (na základe žiadosti o odročenie od právneho zástupcu sťažovateľa), 23. októbra 2014 odročené (vypovedanie splnomocnenia právnym zástupcom), 27. január 2015 odročené (opätovné udelenie splnomocnenia totožnému právnomu zástupcovi), 27. apríl 2015 odročené (nedoručenie predvolania na pojednávanie právnomu zástupcovi), 23. júl 2015 odročené, 3. november 2015 odročené na neurčito].

Od 3. novembra 2015 do 12. septembra 2016 okresný súd neuskutočnil jediný procesný úkon a v konaní vo veci samej bol absolútne nečinný (takmer 11 mesiacov).

Napadnuté konanie bolo poznačené aj ďalšími dlhšími obdobiami nečinnosti. Sťažovateľ bol vzatý do väzby 6. apríla 2017 a termín hlavného pojednávania bol určený až na 13. december 2017, pričom v tomto období boli krajským súdom nariadené 7. júna 2017 a 19. augusta 2017 neverejné zasadnutia, predmetom ktorých bolo rozhodnutie o sťažnostiach sťažovateľa proti uzneseniam okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby a spis bol zapožičaný aj ústavnému súdu z dôvodu podania ústavnej sťažnosti sťažovateľom (bližšie nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 642/2017 z 20. marca 2018), kde ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska vyslovil za neakceptovateľnú už na prvý pohľad zjavnú nečinnosť okresného súdu v súvislosti s predkladaním spisu krajskému súdu.

Okresný súd uznesením z 14. decembra 2017 pribral do konania znaleckú organizáciu pre účely vyšetrovania duševného stavu sťažovateľa. Okresný súd konal nesústredene, keď spis znaleckej organizácii zaslal až 19. januára 2018, a teda nariadený termín pojednávania na 31. január 2018 bolo potrebné opätovne odročiť. Po doručení znaleckého posudku bol z dôvodu ospravedlnenia sa jedného z prísediacich zmenený termín hlavného pojednávania určený pôvodne na 4. apríl 2018. Na hlavnom pojednávaní vykonanom 11. apríla 2018 rozhodol okresný súd o vylúčení veci na samostatné konanie (bod 22.2 tohto rozhodnutia) a odročil hlavné pojednávanie na neurčito.

I keď možno konštatovať, že po vylúčení napadnutého konania na samostatné konanie okresný súd konal v zásade plynulo až do vyhlásenia rozsudku vo veci samej (bod 7.1 tohto rozhodnutia), jeho postup možno považovať za neefektívny najmä s ohľadom na celkovú dĺžku konania, ktorá je viac ako 8 rokov. Takýto postup okresného súdu

je potrebné považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho hľadiska netolerovateľné.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že aj napriek určitej faktickej zložitosti veci postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené jeho neodôvodnenou nečinnosťou, ale aj neefektívnou a nesústredenou činnosťou. I keď okresný súd nariaďoval hlavné pojednávania, tieto boli v mnohých prípadoch odročené bez prejednaní vecí. Ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že viac ako 8-ročné trvanie napadnutého konania je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané a neospravedliteľné. Ústavný súd preto rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

27. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

28. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, avšak označená vec bola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa právoplatne skončená (rozsudok okresného súdu založený na čl. 655 – 662, pozn.), v tejto časti nevyhoviel ústavnej sťažnosti sťažovateľa o prikázaní okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

29. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

30. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

31. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

32. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

33. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

34. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

35. Sťažovateľ napriek tomu, že v bode IV ústavnej sťažnosti uviedol, že vyslovene finančné zadosťučinenie nežiada priznať, v petite sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 25 000 € (bod 6 tohto rozhodnutia). V podaní doručenom ústavnému súdu 9. júna 2020 právny zástupca sťažovateľa uviedol:

„Je nesporné, že sťažovateľ je, ako obvinený dlhodobo vystavený závažnému zásahu do integrity osobnej slobody, rodiny, súkromného a pracovného života a iných sfér jeho osobnosti, pričom je potrebné uviesť, že psychické, zdravotné, pracovné, rodinné a spoločenské dôsledky vyvolané bezdôvodným obvinením, väzbou a namietaným konaním jeho osoby majú na neho ako duševne chorého človeka značný vplyv.“ Pozornosti ústavného súdu však neušlo, že v závere znaleckého posudku z 20. februára 2018 je okrem iného uvedené, že sťažovateľ netrpí žiadnou duševnou poruchou ani chorobou v zmysle psychózy. Sťažovateľ ďalej odôvodňuje priznanie finančného zadosťučinenia tak, že „... primeranosť v navrhovanej výške odôvodňuje už vyššie a v sťažnosti uvedenými skutočnosťami“. Sťažovateľ však v sťažnosti žiadnym spôsobom neodôvodnil, akým spôsobom sa dopracoval k požadovanej sume finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd navyše pripomína, že jeho fakultatívna právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v žiadnom rozsahu a nijakým spôsobom nemodifikuje ani nerozširuje účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje v konaní o namietanom porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. V súvislosti s uvedeným považuje ústavný súd za dôležité zdôrazniť, že jeho právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy sťažovateľovi, ktorého sťažnosti vyhovie v merite veci, nie je samostatným nárokom sťažovateľa na akési odškodnenie za prípadné prietahy v konaní príslušného štátneho orgánu, ale má len akcesorickú povahu. Satisfakčný potenciál rozhodnutia ústavného súdu teda nie je autonómnym prvkom ním poskytovanej ochrany ani akýmsi paralelným titulom pre domáhanie sa tejto ochrany. Takýmto titulom je len a výlučne potreba chrániť konkrétne základné právo sťažovateľa a prostredníctvom tohto práva aj princíp právnej istoty (I. ÚS 507/2017).

Ako už bolo konštatované, aj samotné správanie sťažovateľa negatívnym spôsobom prispelo k predĺženiu napadnutého konania. K samotnej dĺžke napadnutého konania tiež prispelo aj väčšie množstvo svedkov, ktorí okresnému súdu neposkytovali potrebnú súčinnosť a ktorých selektívna neúčast' na nariadených hlavných pojednávaniach nezanedbateľnou mierou prispela k spomaleniu napadnutého konania. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia zohľadňoval predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania okresného súdu, prihliadol na charakter

jeho neefektívnej, resp. nesústredenej činnosti, na obdobie jeho nečinnosti, predmet prerokúvanej veci, jej skutkovú a právnu zložitosť, ako aj jej význam pre sťažovateľa a správanie sťažovateľa, pričom dospel k záveru, že priznanie finančného zadost'učinenia v sume 1 500 € bude primerané konkrétnym okolnostiam napadnutého konania (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

36. V časti požadovanej sumy primeraného finančného zadost'učinenia prevyšujúcej sumu 1 500 € ústavnej sťažnosti ústavný súd nevyhovel (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

VI.

Trovy konania

37. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

38. Pri výpočte trov konania sťažovateľom ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

39. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2018 v sume 153,50 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2017, ktorá bola vo výške 921 €), v roku 2019 v sume 163,33 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2018, ktorá bola vo výške 980 €) a v roku 2020 v sume 177,00 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2019, ktorá bola vo výške 1062 €). Sadzba za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby vykonaný v roku 2018 je

v sume 9,21 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), v roku 2019 je v sume 9,80 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky) a v roku 2020 je v sume 10,62 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Právny zástupca vykonal jeden právny úkon v roku 2018, jeden právny úkon v roku 2019 a jeden právny úkon v roku 2020. Ústavným súdom priznaná suma náhrady trov konania pozostáva teda z odmeny za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie), vrátane 20 % dane z pridanej hodnoty. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi, spolu takto predstavuje sumu 628,15 € (bod 3 výroku tohto rozhodnutia).

Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi odmenu za úkon – ďalšia porada právneho zástupcu s klientom z 1. júna 2020, ktorý nepovažoval za účelný.

40. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (bod 3 výroku tohto rozhodnutia).

41. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. augusta 2020

Martin Vernarský
predseda senátu